

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' ὄγδοον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁκτώ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὅτ' ὁ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Μηνὸς Ὀκτώβρη δεκαεννέα
κι' ὑποψηφίων φάρμακα νέα.

Ἐβδομήντα δύο κι' ἑπτακόσ' ἀκόμα,
φούρνους μὲ καρβέλια βλέπει κάθε κόμμα.

**Πολιτικὸ μπαλέτο,
πολὺ καινούριο 'φέτο.**

Κόσμος ἔρχεται πολὺς
καὶ περίεργος κυττᾷ
μπαλαρίναις τῆς Βουλῆς,
ποῦ χορεύουν δυνατᾷ.

Πρῶτη πρῶτ' ἡ Θεωροῦλα,
ποῦναι γιὰ μπαλέτο μάννα,
καὶ κατόπιν ἡ Γεωργούλα,
τῆς Κερκύρας μαλαγάννα.

Καὶ μαζί μ' αὐτὴν χορεύει
κι' ἡ καλὴ μας Ἀλεξάνδρα,
ποῦ τὸ κράτος ἐφορεύει
κι' εἶναι τῆς σιγῆς γαλιάνδρα.

Μὰ χορεύει μὲ μανία
καὶ μαζί τῶν κελαϊδεῖ
κι' ἡ μουσάτη Στεφανία,
ὁ Δραγούμης δηλαδὴ.

Μὲ μουστάκια σμίγουν μούσια
καὶ μπαρμπέταις τοῦ παπποῦ,
πέρνουν δρόμο τὰ λεφούσια,
κυνηγοῦν τὴν ἀλεπού.

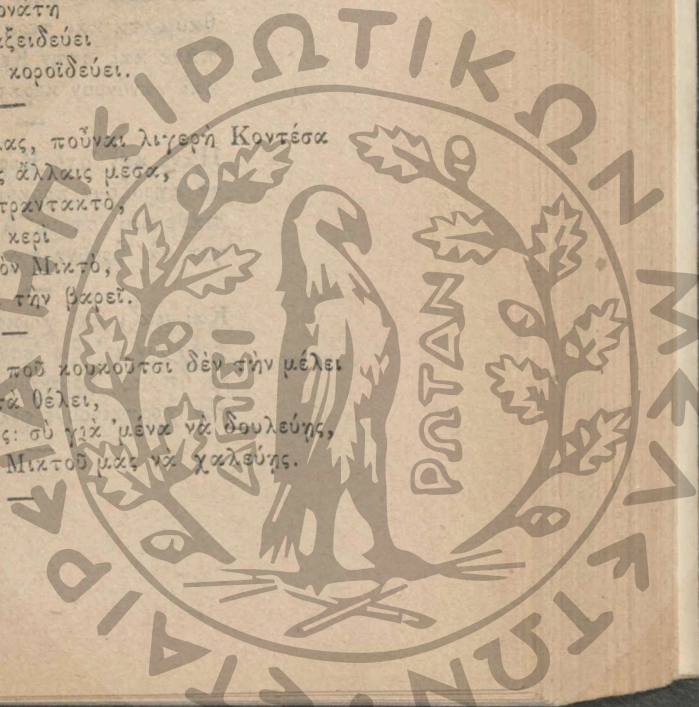
Κι' ἡ Ραλλοῦ μας πέρνει φόρα,
ποῦχει τὸ χρυσὸ μαλλί,
κι' ἔγινε μὲ τὴν Θεωρᾶ
μιά παντιέρα παρδαλή.

Τί χορεύτ' αἱ... τί μαριόλεις!..
τραλαρό καὶ τραλαρά...
τσιριμπὶν φωνάζουν ὅλαις
καὶ σαλτάρουν μὴ χαρά.

Τσιριμπὶν τῆς Θεωροῦλας,
τῆς Κορδόνας, τῆς γρηούλας,
ποῦχει πείσμα καὶ γεινάτι
κι' ὁλοένα κοτσονάτη
μέσα κι' ἔξω ταξειδεύει
καὶ τῆς ἄλλαις κοροϊδεύει.

Τσιριμπὶν καὶ τῆς Γεωργούλας, ποῦναι λιγερὴ Κοντέσσα
καὶ πηδᾷ 'στῆς ἄλλαις μέσα,
κι' ἔχει λοῦσο τραντακτὸ,
καὶ γυρεύει μὲ κερὶ
ἄνθρωπο γιὰ τὸν Μικτὸ,
κι' ὅπου πόρτα τὴν βαρεῖ.

Τσιριμπὶν τῆς Ἀλεξάνδρας, ποῦ κομποῦτσι δὲν τὴν μέλει
καὶ χαζίρικα τὰ θέλει,
καὶ φωνάζει τῆς Γεωργούλας: σὺ γιὰ 'μένα νὰ δουλεύεις,
σὺ καὶ μόν' ὑποψηφίους τοῦ Μικτοῦ μὰ νὰ χαλεύεις.

Ἐγὼ μόνο γιὰ τὰ μάτια
φίλη τῆς Κοντέσας νάμαι,
σύ νά γίνεσαι κομμώτρια,
σύ νά στρώνῃς νά κοιμάμαι.

Τσιριμπίν τῆς Στεφανίας, ποῦ καὶ τούτη στέκει ντοῦρα,
κι' ἔχει μοῦσι καθὼς πρέπει καὶ ψηλοκαπελαδοῦρα.

Τσιριμπίν καὶ τῆς Ραλλοῦς,
τῆς Ξανθῆς, τῆς ἀφελούς,
ποῦ 'στὸ πλάι τῆς Θεodώρας
ψάλλει τὰ καλὰ τῆς χώρας.

Τσιριμπίν... πῶς καμαρώνουν!..
δείχνουν τῆς κομψαῖς τῶν ἄντζαις,
καὶ συνδυασμούς σκαρουν
καθαρὸς καὶ μεσκούλάντζαις.

Νέα χάρις τὰς κοσμεῖ...
περνοδίνουν οἱ θεσμοί,
κι' ἄλλαις σκούζουν διατόρως
πῶς προκόβουν αὐτομάτως,
κι' ἄλλαις σκούζουν παραφόρως
πῶς πηγαίνουν κατὰ κράτος.

Καθεμία μαλαγάννα
πέρνει τὰ χωρὶα παγάννα,
πέρνει καὶ τῆς ἐπαρχίαις,
κι' ἀρχινᾷ τῆς εὐτυχίαις.

Κάθε φόρο καταργεῖ,
ποῦ πληρόνουν γεωργοί,
καὶ ποιμένες καὶ βουκόλοι,
καὶ κοντά τῶν χάσκουν ὅλοι.

Κάνουν βιομηχανία,
κτίζουν πύργους Μαλακῶφ,
πέρνουν τὴ Μακεδονία,
φτύνουν Τσόντσεφ καὶ Γαγκῶφ.

Ὅμως μπαίνουν καὶ 'στὴ μύτη
τοῦ Σουλτάνου τοῦ Χαμίτη,
καὶ τοῦ λένε: «'στὴ στιγμή
τὰ ζητήματά μας λύσε,»
κι' ὅσα μένουν ἐκκρεμῇ
τὰ τελειώνουν ἄψε σβύσε.

Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ χαρτιὰ,
θαύματα καὶ τέρατα,
πᾶνε καὶ 'στὴν Κερατῖα
καὶ γανόνουν κέρατα.

Πᾶνε καὶ 'στὸ Κορωπί,
νὰ κηρύζουν προκοπή,
πᾶνε καὶ 'στοὺς Ἀχαρνεῖς
γιὰ νὰ 'βροῦνε συγγενεῖς.

Καὶ μαζὶ καὶ χωριστὰ
τρέχουν κι' ἐξω 'στὴ Φυλῇ,
κι' ὅποιον 'βρίσκουνε 'μπροστά
τὸν χορταίνουν φιλή.

Γελά σου, Μῆτρο, γελά σου, Κώστα,
κι' ὅσα φῆς καὶ τᾶλλα χῶστα.
Καλῶς ἤλθαμε καὶ πάλι 'στὸ 'δικό σας τὸ χωρὶ
νὰ σὰς 'δοῦμε, νὰ μᾶς 'δῆτε... τόκα μία, κομπάρη.

Δὲν θὰ δίνετε σὰν πρῶτα
φόρους γιὰ τὰ στρέμματα...
τοῦ λοιποῦ ζωὴ καὶ κότα,
'τέλειωσαν τὰ φέμματα.

Τσιριμπίν καὶ σεῖς μαζὶ μας,
κι' ἂν τὸ πρῶτο μαγαζὶ μας
τῷ κλείσαν με μὰυρη βούλα,
μὰ φωνάζ' ἡ Θεodωρούλα
πῶς θ' ἀνοίξουμε καινούριο με κοτόπηταις, χαλδάει,
με χαχάμηδες Ραββίνους καὶ με Μπαίρμ Μπαμπάει.

Ὅμιλουν μαζὶ καὶ χώρα,
κι' ἐξω 'στ' Ἀρβανιτοχώρια
τοὺς θεσμούς τοῦ κράτους κλαῖνε
κι' Ἀρβανίτικα τοὺς λένε.

Τσιριμπίν... καθέννας ἔχει γιὰ τὸ Σύνταγμα μεράκι
καὶ παθαίνει ὑστερισμούς,
κι' ὅπου 'βρίσκει κοντοβράκι
τοῦ μαθαίνει τοὺς θεσμούς.

Πᾶνε κι' ἐξω 'στὴ Χασιὰ...
πῶς πηγαίνουν τὰ κρασιὰ;
Χάρις σὲ καθένα κόμμα
δὲν ἐξύνισαν ἀκόμα.

Τσιριμπίν... τί προκοπή!
βράσις μούστου νεωτέρου,
κι' ἂς γευθῶμεν χερῶπο
τοῦ πατρίου σπληγκντέρου.

Πᾶνε καὶ 'στὸν Κουδαρᾶ
νὰ 'μιλήσουν σοβαρᾶ,
καὶ νὰ κάνουν κάθε χάρι
καὶ τὸν ἄνεμο κουδαρί.

Τσιριμπίν... χαρτιὰ καινούρια,
τσιριμπίν... καινούριας στάμπαις...
τσιριμπίν... βιολιὰ, σαντούρια...
τσιριμπίν καὶ φόρα γάμπαις.

Ἐ σὲ ποῦρ λά λούνα σπία
σκούζουν οἱ κομπάρηοι σας,
κι' ὅλα θάλασσα Κασπία
θὰ γενοῦν γιὰ χάρι σας.

Κι' ὁ Κορδόνaros φωνάζει θυμωμένος με σπασμούς:
«δῶστε μου, παιδιὰ, τσεκοῦρι
γιὰ τὸν Δήμαρχο Μερχούρη,
ποῦ δὲν ἔρχεται μαζὶ μου νὰ τοῦ μάθω τοὺς θεσμούς.»

«Τώρα Σαββαῶθ με λέν, τῶν αἰῶνων Κορδονίδη,
κι' ὅποιος δὲν με προσκυνεῖ θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.»
Μὰ καμπόσοι τοῦ φωνάζουν: νὰ προσέξῃς, φαβορίτα,
μὴ γενῇ κολοκυθέννα κάθε κρεκτέννα πῆττα

σὰν κι' ἐκείνη τοῦ Σπανοῦ,
καὶ τὴν πάλης, Κορδονοῦ.
Κι' ἂν σὲ λένε Σαββαῶθ μὴ θυμῶνῃς, ἀλλὰ ξύσου
μὲ τὸ χερί τὸ ζερβί, καὶ με τᾶλλο τὸ δεξί σου.

Τσιριμπίν ἡ μπαλαρίνας,
τῆς Βουλῆς ἡ θεατρίνας.
Ὡχ! ζουρνᾶς καὶ καραμούζα,
κι' ἔμπροστά τῶν πάλι σοῦζα
μουριόπλουτη μουφλοῦζα.

Νέο ταξίδι τοῦ Κορδονίδη.

Προσκυνῶ σε, Θεodωρήκη τῶν Θορύδων, τῶν θριάδων,
ποῦ γὰρ σένα κάθε μέρος εἶναι σωτηρίας ἄμβων.
Πάτησε 'στὴν Ἐλευσίνα τὸ βαρύ σου τὸ ποδάρι
κι' εὐθὺς ἐβγάλε σιτάρι.

Καὶ κατόπιν ἄρον ἄρον
'πέρασες κι' ἐκ τῶν Μεγάρων.
Σκόρδα σοῦδωσαν κι' ἐκεῖ
προσφιλεῖς πολιτικοὶ
κατὰ πάσης βασκανίας τῆς ἁειθαλοῦς Κορδόνας,
ποῦ θὰ λάμπη 'στοὺς αἰῶνας.

Ἄλλ' ὅμως καὶ 'στὴν Κόρινθον εἰσῆλθες φωτεινός,
γιατὶ τὸ πλεῖν εἰς Κόρινθον δὲν εἶνε καθενός,
κι' ἀμέσως ἑνας Θρόνος
ὁμίλησεν ἐντόνως.

Καὶ σὺ τὸν Θρόνον ἐβλεπες με μάτια λυγμένα
κι' ἔλεγες ὁλοένα.
Ὡ Θρόνε μου γλυκύτατε, σὰν ἔρχεται τὸ κόμμα μας,
ξεχάνονται παροῦσμοι,
μπαίνουν 'στὸ ξύδι κι' οἱ θεσμοί,
καὶ τὸ νομά σου τῷ χυμῷ μαστίχα μες 'στὸ στόμα μας.

Μίλα μου, Θρόνε μου γλυκέ,
κι' ἂν δὲν κομμάσουν τενεκε
'στὸ κρασιὸ Κορδονί,
τότε μὴ με λησμονεῖς.

Εἶπες αὐτὰ, κι' ἐκάθισες εἰς δαίπνον ἰδιαιτέρον,
χωρὶς στιγμήν νὰ λησμονῇς τὸν Θρόνον τὸν ἡμέτερον.
Τὴν πλειονοψηφίαν σου τὴν πρώτην ἀνεκρεῦθες
κι' εἰς Ἄρτος ἐπορεύθης.

Κι' ἐκεῖ σ' ἐδεῖχθησαν πολλοὶ μετὰ τοῦ Πολυγένη
κι' εἶπες πολλὰ περὶ θεσμῶν καὶ μερικῶς καὶ ἐν γένει.
Κι' ἐνθυμηθεῖς δικταταριῶν τολμημάτων μεγάλων
ἐκαμες παρομοίωσιν πολεμικὴν τὰ μάλα,

κι' εἶπες τὸ πολιτεύεσθαι
πῶς εἶν' ἐπιστρατεύεσθαι.

Κι' αὐτὴν τὴν παρομοίωσιν ἀκούσαντες τινὲς
ἔβαλαν τῆς φωνᾶς,
κι' ἠλάλαξαν: ὁ Σαββαῶθ, ὃν θέλῃς νὰ μᾶς σώσῃς,
ἀπόφευγε 'στοὺς λόγους σου φρικτὰς παρομοιώσεις.

Καὶ σὺ πρὸς τοὺς τρομάξαντας ἀπήντησες γλυκὰ:
«ὡς βλέπετε, 'συνείθισα μὲ τὰ πολεμικὰ,
κι' ὅταν μ' ἐκεῖν' ἀναμιχθῇς καὶ δρῷ πολέμους κἀνῆς
τὴν φύσιν τὴν πολεμικὴν δυσκόλως τὴν ξεχάνεις.
'Εν τούτοις μὴν τρομάζετε, κορδονικὰ τεχνία,
κι' ὅς εἶναι μόνη σκέψις μας ἡ βιομηχανία.»

Ἐπῆγες κι' εἰς ἐκείνας
τὰς εὐκλεεῖς Μυκήνας,
κι' εἶπες 'στοὺς ἡμετέρους σου κι' εἶπες 'στοὺς Μυκηναίους
πῶς δίχως ἄλλο θησαυροὺς θ' ἀνακαλύψῃς νέους.

Κι' εἰς ἄλλους χρόνους ἐξαρθεῖς καὶ δόξας παρελθούσας
ἀνέπτυξες τοὺς νέους σου προὔπολογισμούς,
γυναῖκας δ' ἐκ τῶν Μυκηναίων ἀπήντησες κλαιούσας
καὶ σὺ τοὺς εἶπες: «βέβαια θὰ κλαῖτε τοὺς θεσμούς.»
Κι' ἐκείναις σοῦπαν: «μάλιστα, καλὰ ποῦ τὸ 'κατάλαβες,»
κι' ἔκλαιγαν 'μπρὸς καὶ πίσω σου μουρλαῖς καὶ θεοπάλαβαις.

Κι' ἀνεψιούς 'στὸ Νάυπλιον ἀπήντησες τρανοὺς,
καὶ σοῦπε κάποιος προσφιλὴς:
«βοήθα, Κρόνε τῆς Βουλῆς,
νὰ βάλωμε 'στὴ θέσι τους καὶ τοὺς Παλατιανούς.»
Κι' εἶπες πρὸς τοῦτον: «σύχασε, κι' ἂν ἔλθω δίχως ἄλλο
καθένα θεσμοφύλακα σὲ θέσι θὰ τὸν βάλω.»

Κι' ἐκεῖ σαφῶς ἐστόρησες τοῦ κράτους τὰς ἀνάγκας,
καὶ θαλερὸς διήλασες ὀλίγας παρσάγγας,
καὶ εἰσῆλθες εἰς τὴν Τρίπολιν ταχύτερος δορκάδος
κι' ἐκρότησαν τὰ δόρατα τοῦ καθενὸς Ἀρκάδος.

Κι' ἐδῶ γὰρ σένα, μπαρμπαλῆ,
παραστριμώχθησαν πολλοί,
μήτε σημαίας 'κύτταξες τῶν ἀντιπάλων μκύρας
εἰς τὰς πνοὰς τὰς αὔρας,
καὶ τὴν σεπτὴν εἰκόνα σου καταφιλοῦσαν φίλοι
κι' ἔφαλλαν πάντες: «ἄλλα τῶν ἀσεβῶν τὰ χεῖλη».

Καὶ τῆς Κορδόνος ἰσχυροὶ καὶ προὔχοντες ἡγέται
σ' ἔλεγαν γέρο-Σαββαῶθ καὶ πάρολι καὶ σέτε,
κι' ἔσπευσε κόσμος νὰ σέ 'δῇ δρομαῖος καὶ τρεχάτος,
λὲς κι' ἦσουν Ἐρμῆς, συγκολληθεῖς ἐσχάτως.

Κι' ὁ κύριος Μπακόπουλος χαρίεις ἐμειδία,
ποῦ πρῶτος σ' ἐπωνόμασε 'στὸ Παρλαμέντο Δία,
κι' εἰς τράπεζαν σ' ἐκάθισε παράποτε πλουσίαν
κι' ἔπινες ἀμβροσίαν.

Κι' αὐτὸς ἡγέρθη μὲ θυμὸν
καὶ τοὺς θεσμούς ἀναταμών
εἶπε: ἀκρατύνου, Ζεῦ ἡμῶν,
καὶ μ' ὅλα σου τὰ δυνάτ' αἴσῃ τὰ θεσμοφύρια,
κι' ἂν Ἵπουργοὶ δὲν γίνωμε, δὲν ἔχουν πλέον ὄρια,

καὶ τότε βάλτους ρήγανη, πάτερ Ἰεχωῦα μας,
ποῦ τρῶς τὸ κοκορέτσει μας, τὴν πῆτα, τὸν χαλῶν μας.

Κι' ἔκοψες ἄρτον εὐμειδῆς,
κι' εἶπες πρὸς ὅλους εὐφραδῆς:

«Ἀρκάδες συμπολεμιστὰ καὶ φίλοι πατριῶται,
τὸν ἄρτον τοῦτον τῶν θεσμῶν παρκαλῶ νὰ τρῶτε,
κι' ὑψῶν σὺν τὸν Πάρσιφαλ τοῦ Γράαλ τὸ ποτήριον
καὶ πίνω τοῦτον, ἀδελφοί, τὸν οἶνον τὸν σωτήριον,
ποῦ θὰ γενῇ δι' ὅλους μας ποτὸν ἐξίλαστήριον,
ἐξιλεόνον τὸ μακρὸν τοῦ κόμματος μακρτύριον.

Καὶ τώρα καθιστῶ γνωστὸν πρὸς ἕκαστον Ἀρκάδα
πῶς μεῖραξ' δεκατριετὴς μὲ τοῦτο μου τὸ χεῖρ
ἀμυγδαλὴν ἐφύτευσα μὲς 'στὴν Ἀμαλιάδα
καὶ τῶρ' αὐτὴ 'μεγάλωσε κι' ἀμύγδαλ' ἀποφέρει,
μὰ σήμερον ὡς βλέπετε, Κορδονομεγιστάνες,
βασιλικούς 'φυτέψαμε καὶ 'βγῆκαν μαντζουράναις,

Ἐγὼ λοιπὸν ἀμυγδαλὴ καὶ σεῖς τὰμύγδαλά μου,
κι' ἂν εἶνε τὸ Κορδόνι μας λεπτότερον καλάμου,
συνδυασθῇτε καὶ μ' ἐχθροὺς πολλοὺς καὶ διαφόρους
κι' ὅς κάμωμεν συνδυασμούς ὥστε μιζοπαρθένους,
καὶ νῦν ἐξῆλθον ὡς σπορεὺς θεσμῶν νὰ σπείρω σπόρους
εἰς τῆς Κορδόνος τοὺς ἀγρούς τοὺς ἀπεξηραμένους,
καὶ σεῖς νὰ τοὺς θερίσετε,
καὶ νὰ μὲ μακαρίσετε.»

Ἐἶπες, κι' εὐθὺς ὡς Σαββαῶθ ἐν μέσῳ τῆς εὐδίας
μ' ἄφθονον ἔβρεξε βροχὴν τὴν γῆν τῆς Ἀρκადίας,
κι' ἡ Τρίπολις ἐσάστισε
καὶ πᾶς κορδονοφόρος,
καὶ πλούσιος ἐβλάστησε
καὶ τῶν θεσμῶν ὁ σπόρος.

Καὶ φήμη διεσάλπισε 'στῶν φίλων τὰς χορείας
κι' ἐβόησαν ἐκεῖνοι
πῶς δεύτερος συνδυασμὸς κι' ἐντὸς τῆς Κυνουρίας
Κορδονικὸς θὰ γίνῃ,
ἐκτὸς τοῦ πρώτου τοῦ πιστοῦ Σπυράκη καὶ Καλούτῃ,
καὶ τᾶκουσαν ἀντίπαλοι καὶ τᾶκοψαν παποῦτσι.

Καὶ πρὸς τὴν Μεγαλούπολιν ἐβάδισες στωμύλος,
κι' ὁ Κατριδάνας, ἄλλοτε τοῦ Κερκυραίου φίλος,
τὸν Κόντη τὸν ἐξέχασε, καὶ μὴ καὶ δρῷ 'ξεκίνησε,
καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ Σαββαῶθ μὲ τρόμον ἐπροσκύνησε.

Καὶ τώρα πάλιν κραταῖός, ἀθάνατε πατέρα,
γυρίζεις ἐδῶ πέρα,
κι' ἀκόμη ξερογλείφεται μετὰ κοιλοδούλων
ἀπὸ τῆς πῆταις ποῦφαγες σὲ σπῆται Μπακοπούλων,
συχνάκις ἐνθυμούμενος μετὰ μυχίου πόνου
καὶ τὸ μελένιο τῶνομα τοῦ Κορινθίου Θρόνου.

Τοῦ Βῆτα Πατρικίου, γιὰ τρῶς μὲ πελατεία,
περὶ φθισιατρείων σπουδαία πραγματεία.

Τοῦ Σίγμα Ζωγραφίδῃ νεώτατον βιβλίον,
«Ὑγιεινὴ τῶν Νευρῶν», πολλὴν σπουδὴν ἐγκλείον.

Τῆς Μαρίκας Πίπιζα Σταλακτῖται, στίχοι
ζωρᾶς ἐμπνεύσεως, ἁρμονίας ἤχοι.